The Night the Sky Opened

A short story about Romanian folk customs on the night of 29 November, for children and grown-ups

On the last evening of November, Ilinca went to stay with her grandmother in a little village at the edge of the forest. The air smelled of snow and woodsmoke, and the hills were already dark.

“Tonight is a special night,” Grandma said, taking a long string of **garlic** from the shelf. “Old people say that on this night the sky opens and the border between our world and the world beyond grows thin.” Together they hung the garlic at the window and rubbed a clove on the door frame. “So the **strigoi** stay outside,” Grandma winked. (Strigoi are Romanian vampire-like spirits of the dead.)

Then she brought out three little dishes of water and a bowl of **wheat** grains. “One for you, one for me and one for your mum. If your wheat grows thick and green, you will have a good year.” Ilinca dropped the grains into the water very carefully, as if they were secrets.

After supper, the wind began to whistle in the chimney. Far away in the forest a **wolf** howled, and another answered. “The wolves are gathering,” Grandma whispered. “Tomorrow is Wolf Day.”

In bed, Ilinca listened. Something scratched at the shutters. A shadow seemed to fly past the moon, its long hair streaming like smoke. She pulled the blanket up to her nose and looked at the garlic in the window. It hung there, white and still.

She must have fallen asleep, because the next thing she heard was the **rooster**. Once, twice, three times. Grey light was creeping over the fence. “There,” said Grandma, opening the shutters. “The night is over. The rooster has sent them all home.”

Ilinca ran to her dish. The wheat grains already looked a little plumper, as if they were getting ready to sprout.

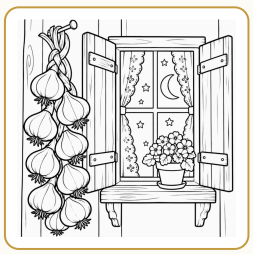

Noaptea în care s-au deschis cerurile

O poveste scurtă despre obiceiurile din noaptea de 29 noiembrie, pentru copii și pentru adulți

În ultima seară din noiembrie, Ilinca a mers la bunica ei, într-un sat mic de la marginea pădurii. Aerul mirosea a zăpadă și a fum de lemne, iar dealurile se întunecaseră deja.

— Noaptea asta e una deosebită, a spus bunica și a luat de pe raft o funie lungă de **usturoi**. Bătrânii spun că acum se deschid cerurile, iar hotarul dintre lumea noastră și lumea de dincolo se subțiază. Împreună au agățat usturoiul la fereastră și au uns tocul ușii cu un cățel de usturoi. — Ca să rămână **strigoii** afară, i-a făcut bunica cu ochiul.

Apoi a adus trei farfurioare cu apă și un castron cu boabe de **grâu**. — Una pentru tine, una pentru mine și una pentru mama ta. Dacă grâul tău răsare des și verde, vei avea un an bun. Ilinca a pus boabele în apă cu mare grijă, de parcă ar fi fost niște secrete.

După cină, vântul a început să șuiere prin horn. Departe, în pădure, a urlat un **lup**, apoi i-a răspuns altul. — Se adună lupii, a șoptit bunica. Mâine e Ziua lupului.

În pat, Ilinca asculta. Ceva zgâria obloanele. O umbră parcă a zburat prin dreptul lunii, cu părul lung fluturând ca fumul. Și-a tras pătura până la nas și s-a uitat la usturoiul de la fereastră. Stătea acolo, alb și nemișcat.

Probabil că a adormit, pentru că următorul lucru pe care l-a auzit a fost **cocoșul**. O dată, de două ori, de trei ori. O lumină cenușie se strecura peste gard. — Gata, a spus bunica, deschizând obloanele. Noaptea s-a terminat. Cocoșul i-a trimis pe toți acasă.

Ilinca a alergat la farfurioara ei. Boabele de grâu păreau deja mai plinuțe, de parcă se pregăteau să încolțească.

